

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Vniuersa Theologia Scholastica, Speculatiua, Practica

Ad methodum S. Thomæ, quatuor Tomis comprehensa

Tanner, Adam

Ingolstadii, 1626

Index Dispvationis III. De Providentia Ac Prædestinatione diuina.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72856](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72856)

ne, & conceptu beatitudinis præced. dub. explicato, tum ex eo etiam patet, quia supposito etiam conceptu beatitudinis, magna adhuc est controuersia inter Doctores, ut in 1. 2. docetur, an beatitudo rationalis, seu intelligentis naturæ consistat in actu intellectus, an voluntatis, an alio, &c. Præterquam quod multi, nullam veram Deifcientiam habentes, alijs rebus se beatos prædicant, generali quadam ratione, & conceptu beatitudinis. Est ergo alia ratio formalis scientiæ, alia beatitudinis; ac proinde beatitudo formaliter, & secundum nostrum concipiendi modum, rectè distingui potest tum à cæteris attributis, tum à scientia Dei.

3 Assertio I V. Attributum hoc pertinet ad illa attributa, quæ ad operationem diuinam spectant; non quasi operationem ab alijs distinctam continens, sed rationem distinctam certæ operationi annexam. Colligitur ex dictis: quia beatitudo diuina consi-

stet quidem reipsa in scientia diuina, qua Deus seipsum comprehendit; sed rationem tamen ei formalem distinctam superaddit, ut dictum.

Obijcies. Beatitudo est status omnium bonorum aggregatione perfectus. Ergo beatitudo etiam diuina, consistit in aggregatione omnium perfectiorum, & attributorum diuinorum: adeoque non est peculiare attributum à cæteris distinctum. Respondeo, Beatitudinem illic non definiri præcisè secundum essentialia, seu conceptum essentialiter; sed secundum ea etiam, quæ Beatitudiniantecedenter, vel consequenter sunt coniuncta. Alias enim sequeretur, etiam beatitudinem creatam essentialiter consistere, tam in bonis corporis, quam animæ, &c. Atque hæc de Deo & attributis diuinis (exceptis, ut initio monui, prouidentia & prædestinatione diuina, de quibus disput. sequenti agendum) ad laudem magni Dei dicta sufficiant,

FINIS DISPUTATIONIS SECVNDÆ.

INDEX DISPUTATIONIS III.

DE PROVIDENTIA AC PRÆDESTINATIONE
diuina.

Quæstio I. De Prouidentia Dei.

Dubium I. Quid generatim sit prouidentia; an sit actus intellectus, an voluntatis, & qualis.

II. An in Deo sit Prouidentia; cum omnia subijciantur.

III. Qua ratione res creata subijciantur diuine Prouidentia; an omnia immediate; ac etiam veluti subiecta quadam, aut termini, seu effectus diuine Prouidentia.

IV. Vtrum prouidentia diuina sit infallibilis; semperque consequatur finem, ad quem ordinat & præparat media.

V. An & qua ratione diuina Prouidentia conciliari possit, cum libertate arbitrii creati: speciatim ex mente S. Thomæ; & quid de fato ac fortuna sentiendum.

Quæstio II. De natura & essentia diuine Prædestinationis.

Dubium I. Quid tum in genere, tum hoc loco, per diuinam Prædestinationem intelligatur; de quo eius obiecto, subiecto, & termino in communi: & denique an in Deo sit prædestinatio.

II. Quidnam essentialiter & formaliter sit diuina Prædestinatio; actusne voluntatis, an intellectus, & qualis.

III. Qua ratione Prædestinatio se habeat ad Præscientiam, Dilectionem, Electionem, Prouidentiam; an sit huius pars & qualis.

IV. Quid sit liber vita; & quomodo se ad prædestinationem habeat.

Quæstio III. De Terminis seu obiecto Quod, & Effectibus Prædestinationis in specie.

Dubium I. An dona omnia & bona supernaturalia prædestinati sint effectus Prædestinationis.

II. An bona etiam quadam naturalia prædestinati,

qualia sunt eius existètia, vita, valetudo, vires, &c. sint effectus prædestinationis eiusdem.

III. An mala etiam qualibet eiusdem, cum pæne, tum culpa, aut saltem permissio culpa, sint effectus Prædestinationis.

Quæstio IV. De causis Prædestinationis.

Dubium I. An & quam sit finalis causa totius Prædestinationis, quoad suos effectus: & qua ratione ex hoc ipso sine reddi possit ratio eiusdem, tum in genere, tum in specie.

II. An & qua ratione detur causa meritoria Prædestinationis ex parte Christi, seu generatim extra ipsum prædestinatum.

III. Quænam contra varias hæreses certa sint, circa causam meritoriam Prædestinationis ex parte prædestinati.

IV. Quid scholastici nonnulli de Prædestinationis causa ex parte prædestinati senserint.

V. Quanam sit vera sententia de causa Prædestinationis, ex parte prædestinati: & an omnino detur aliqua causa meritoria, vel dispositiua, seu imperatoria, vel causa per accidens, siue occasio, aut saltem conditio, sine qua non totius Prædestinationis ex parte prædestinati.

Quæstio V. De ordine ac progressu Prædestinationis in mente diuina.

Dubium I. An & qua ratione ac modo, seu ordine, Deus pro saluandis prædestinet peculiarem quandam gratiam congruam, electorum propriam.

II. Sine in mente diuina secundum rationem nostram aliquis ordo prioritatis, inter prædestinationem, vel præuisionem meritorum, seu meritorum in particulari, & electionem ad gloriam; alio siue actus, quibus Deus saluandis vult gloriam.

III. Vtrum in diuina mente Electio seu Prædestinatio ad

gloriam

- gloriam antecedit voluntatem efficacem, & electionem; seu præscientiam meritorum, seu mediocritatis; vel contra: speciatim quid hac de re tum ceteri Doctores, tum præcipue S. Augustinus, & S. Thomas senserint.
- IV. Quid hac de re absolute, & secundum rei veritatem sentiendum sit.
- V. Qua ratione diluende sint obiectiones, contra gratuitam prædestinationem ad gratiam & gloriam.
- VI. An etiam certi gradus gratia & gloria, omnesq; actus & media, quibus prædestinati efficaciter promouentur ad gloriam, in individuo & secundum omnes suas circumstantias sint à Deo prædefinita, ante præuisionem cooperationis seu determinationis, ipsamue cooperationem nostram.
- VII. Vtrum in diuina mente secundum rationem nostram prior sit prædestinatio Christi, an nostra.
- VIII. Vtrum in diuina prædestinatione secundum rationem nostram prior sit peccati permissio, quam electio nostra ad gloriam.
- IX. An & quo ordine prædestinatio nostra se habeat ad prædestinationem aliorum, seu hominum, seu Angelorum.
- X. Quanam proinde sit series, quise ordo omnium actuum diuine mentis, concurrentium seu assistentem habentium cum prædestinatione nostra.

Quæstio VI. De Infallibilitate, immutabilitate, & concordia Prædestinationis diuinæ cum libero arbitrio.

- Dubium I. An & quomodo prædestinatio sit certa, certusq; numerus prædestinatorum.
- II. Quantus & quam conueniens sit prædestinatorum numerus.
- III. Vtrum prædestinatio sit in nostra potestate, aut saltem cum libertate arbitrii nostri consentiens.
- IV. An & qua ratione de nostra prædestinatione certi esse possumus: seu quanam sint diuina prædestinationis signa.
- Quæstio VII. De Reprobatione diuina.
- Dubium I. An, quid, & quotuplex sit Reprobatio; & qua modo ad prædestinationem se habeat.
- II. Quinam sint effectus reprobationis.
- III. An, & quæ sint causæ totius reprobationis, præsertim ex parte reprobati.
- IV. Quo ordine & successu in mente diuina peragatur reprobatio; siue ipsos actus eius inter se, siue eam cum prædestinatione conferamus.
- V. An & quomodo reprobatio sit certa, & simul cum libertate arbitrii consentiens.
- Anchora anime Deum timentis, & in profundo diuinæ prædestinationis pelago secure nauigans; una cum breui synopsi totius disputationis de eodem argumento.

DISPUTATIO III.

De Prouidentia ac Prædestinatione diuina.

S. Thom. 1. p. q. 22. 23. & 24.

Magister & DD. in 1. dist. 35. 40. & 41.

Argumentum & ordo Disputationis.

Pertinet quidem etiam hac res ad materiam de *Attributis diuinis*; non quod *Prouidentia* & *Prædestinatio diuina* sint propria & peculiaria attributa Dei, ex aquo ab alijs distincta; sed quia certè actus quidam peculiare sunt, aut qualiscunq; portio aliorum quorundam attributorum Dei; *Intellectus* nimirum, siue *scientia*, & *voluntas diuina*: qua de causa etiã à S. Thoma 1. p. q. 22. 23. & 24. tractationi de *scientia* & *voluntate Dei* mox subiunguntur, & inter ipsa proinde attributa diuina pertractantur. Cuius etiam optimam rationem assignat S. Thomas initio q. 22. ubi ait: Consideratis autem his, quæ ad voluntatem absolute pertinent, procedendum est ad ea, quæ respiciunt simul intellectum & voluntatem. Huiusmodi autem est *prouidentia* quidem respectu omnium: *prædestinatio* vero, & *reprobatio*, & quæ ad hæc consequuntur, respectu hominum specialiter in ordine ad æternam salutem. Itæ S. Thomas.

Ubi notandum, inter ea, quæ intellectum & voluntatem respiciunt, ac